

man Catt har benyttet den siden. Baade i Kjøbenhavn, i Amsterdam og i London.

Susan Anthonys trofaste ven og støtte, *Reverend Anna H. Shaw*, vistnok den ældste af de »young girls«, lyste op over alt hvor hun kom, med sit varme, lune smil. Hun var en af de ivrigste og ogsaa den klareste i debatten, naar det gjaldt at præcisere. Som prest og vant til at tale, har hun en sjelden klar og ren stemme. Hun var i besiddelse af en egen lun humor, og de varme mørkebrune øine lyste av intelligens og straalte av ungdommelig begeistring, naar hun med overbevisningens sikkerhet anbefalte eller forsvarte de saker som forelaa til behandling. Med spændt opmærksomhet lyttede alle til hendes ord, og man fik fuld forstaaelse av at hun er »en af den nye verdens mest ansete kvindelige talere,« som der blev sagt om hende. Hele hendes personlighet udtrykte fred og kjærlighet. Der var en moderlig tryghet ved hende, og med sine skinnende hvite haar munter som den yngste blandt os. Stærkest indtryk gjorde hun paa mig da hun talte paa det store offentlige demonstrationsmøte, som holdtes efter at Alliancen var konstitueret. I kraftige ord talte hun om sit hjertebarn: kvindestemmeretten, til de tyske mænd, som i hundredevis var der tilstede. Med alvor la hun dem paa hjerte, hvad de skyldte sine mødre, søstre, hustruer og døtre. »Tyskland er idag et stort, et mægtig land! Og hvorfor?« sa hun. »Jo, fordi det har kraftige, handledygtige mænd! Men en mand som er sterk og intelligent kan umulig være født av en undermaals moder! Heri er det bedste bevis for at kvinder maa staa paa like trin med mænd, og de maa derfor ogsaa forde de samme rettigheter!« Med brakende applaus blev disse hendes ord mottatt.

Reverend Shaw vil ogsaa komme til Stockholm. Den sympati, hun vandt i Berlin blandt deltagerne, er vokset efter hver kongres, og jeg føler mig overbevist om, at den vil vokse i videre og videre kredse alt efter som antallet av deltagerne vokser. Sammen med

Mrs. Chapman Catt er hun kongressernes yndling.

Kjøbenhavn, 23de mars 1911.

Fr. Mørck.

„Tidens Kvindespørgsmaal“.

Med stor Interesse har jeg læst Frk. Annette Jensens »Tidens Kvindespørgsmaal« samt »Kvindernes Aarbog 1909—10«, og glædet mig over de mange klare Tanker, som Frøkenen ved at finde saa rammende Udtryk for; men en Ting er der navnlig hvorimod jeg maa protestere.

Hvorfor vil Frk. J. jage Kvinderne fra de velhavende Hjem bort fra Arbejdsmarkedet?

Fordi siger Frk. J. at de staar i Vejen for ubemidlede Kvinder.

Det kan jo ved første Øjekast se meget besnærende ud, men ser man nærmere paa Sagen synes jeg, at det er uretfærdigt, et altfor stort Indgreb i den personlige Frihed. Lad os først se lidt paa de velstillede Hjem, de er mange Gange ikke saa grundmurede, som de ser ud til.

Der er noget der hedder at gaa Fallit, det kommer tit meget overraskende baade for Familien og andre, og det hænder jo da ogsaa, at en Embedsmand der sidder i en god Stilling, dør fra Kone og en Del uforsørgede Børn, efterladende dem en lille Pension som de ikke kan leve af. I saa Tilfælde er Frk. J. naturligvis ogsaa villig til at byde Familien velkommen paa Markedet; men saa er det jo rigtignok ikke sikkert, at der er Plads, eller at Familien har de nødvendige Forkundskaber. Skal vi dernæst fastslaa at Arbejdsmarkedet, det er baade ude og hjemme. Og saa vil vi se lidt paa Damerne i de velhavende Hjem.

En dygtig og flink Husmoder, i et rigt Hjem, har hun Lov til at tage sig af sit Hus, deltage i Arbejdet, gaar hun ikke der og tager Pladsen op for en Husjomfru der er arbejdsløs?

Eller en Moder i et rigt Hjem, der elsker sine Børn, og hvis største Glæde det er at undervise dem, tager hun ikke Brødet ud af Munden paa en stakkels Læreinde. Har disse to Damer,

der ved deres Arbejde i Hjemmet forhindrer en Husjomfru eller en Lærerinde i at faa en Plads, større Ret end den Kvinde der gifter sig og beholder sin Stilling, paa et Kontor ved en Skole eller hvad andet det kan være, medens hun overlader Hjemmets Gerning til en anden Kvinde og lønner hende derfor?

Skal vi ikke lade de velhavende Damer beholde deres Selvbestemmelseret, er det ikke lovlig haardt at dømme dem til Lediggang og Fornøjelser, hvis de føler Lyst og Kræfter til at arbejde?

Hvor velsitueret skal en Familie være for at det skal være en Pligt for de kvindelige — ja hvorfor ikke ogsaa de mandlige — Medlemmer, at gaa væk fra Arbejdsmarkedet?

En Mand der ved sit Arbejde eller paa anden Maade har samlet nok til sig selv og sin Families Underhold, bør han ikke ogsaa flytte sig, for at gøre Plads for en der har meget lidt eller intet? Der er dog ogsaa mange arbejdsløse Mænd, i næsten alle Fag, og mange der har svært ved at skaffe det nødvendige til deres Koner og Børn.

Kan man stille en saadan Fordring til de besiddende Klasser?

Og hvor er Grænsen?

Clara Tvedegaard,

Formand for Jydstrup og Omegns Kvindevalgretsforening.

Lygtemænd.

Fra et Medlem fra en af vore Foreninger ude i Landet har vi modtaget nedenstaaende »symboliske« Kritik af vore Dages Politik og dens Mænd.

Hvem har ikke set dem disse hoppende Lys derude over de sure Sumpe. Deres Gang er uberegnelig og deres Næring er Gasarter dannede ved Gæring og Forraadnelse — saadan mener man.

Lygtemænd — hvem har ikke set Jer svæve derude over de flade Egne, som kaldes forsumpede Paastande, faste Dogmer og Læresætninger.

Eders Væsen syntes fast som de lysende Stjerner, men det var kun et